

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 614/2025-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Miklóssym, Hlavná 1221, Vrábľe, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/52/2023 z 9. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3Cdo/52/2023 z 9. apríla 2025 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že pri dopravnej nehode 26. marca 2007 sťažovateľ utrpel vážny úraz, následkom ktorého sa u neho prejavil organický posttraumatický psychosyndróm s retrográdnou amnéziou. Okresný súd Piešťany rozsudkom sp. zn. 4Ps/8/2008 z 25. februára 2009 (ktorý nadobudol právoplatnosť 3. júna 2009) pozbavil sťažovateľa spôsobilosti na právne úkony a za opatrovníčku mu ustanovil jeho sestru [REDAKOVANÉ]. Uvedený rozsudok Okresného súdu Piešťany bol zrušený rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 4Ps/5/2016 z 18. augusta 2017 (ktorý nadobudol právoplatnosť 11. septembra 2017), ktorým vrátil sťažovateľovi spôsobilosť na právne úkony.

3. Sťažovateľ po zistení, že v uvedenom období jeho sestra [REDAKOVANÉ] „zničila alebo rozpredala jeho osobné veci, majetok, zrušila jeho podnikanie, predala jeho autá a pod.“, inicioval viacero konaní pred všeobecnými súdmi, v ktorých sa rôznymi typmi žalôb domáhal svojich majetkových nárokov (proti poisťovni, s ktorou mal uzatvorenú poistnú zmluvu pre prípad úrazu, aj Slovenskej republiky, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, resp. Sociálnou poisťovňou). Postup všeobecných súdov v týchto konaniach, resp. rozhodnutia nimi vydané boli predmetom prieskumu ústavného súdu v náleze č. k. III. ÚS 504/2023-65 25. januára 2024, náleze č. k. III. ÚS 118/2023-39 z 29. júna 2023, náleze č. k. III. ÚS 165/2023-32 z 15. júna 2023 a uznesení sp. zn. IV. ÚS 518/2025 z 30. septembra 2025.

4. Žalobou doručenou Okresnému súdu Žiar nad Hronom 9. septembra 2019 sa sťažovateľ (žalobca) domáhal proti svojej sestre [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“) zaplatenia sumy 26 613,92 eur z titulu náhrady škody, ktorej výšku vyčíslil sumou ním investovaných peňažných prostriedkov zo stavebného úveru do rekonštrukcie konkrétne špecifikovaného bytu v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], tvrdiac, že túto spôsobila odstránením hnutelných vecí – žalúzií, radiátorov, plynového kotla, plastových okien, kuchynskej linky, elektrospotrebičov, dverí a zariadenia kúpeľne z uvedeného bytu.

5. Okresný súd Žiar nad Hronom rozsudkom č. k. 23C/16/2019-742 z 8. apríla 2022 žalobu zamietol ako nedôvodnú pre neunesenie dôkazného bremena sťažovateľa, čo sa týka naplnenia základných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu. V konaní nebolo sporné, že pred dopravnou nehodou sťažovateľ užíval uvedený byt, avšak nenadobudol ho do svojho vlastníctva, a to napriek uzavretiu kúpnej zmluvy s manželmi Lipárovými 1. júna 2004, ktorej vklad do katastra nehnuteľností príslušný orgán verejnej správy nikdy nepovolil, keďže mu takýto návrh sťažovateľ nepodal. V tom čase sťažovateľ vlastnil viacero bytov, pričom dokladmi o účelovom použití stavebného úveru deklaroval použitie týchto prostriedkov na rekonštrukciu poisteného objektu, ktorým bol jeden z bytov v jeho vlastníctve, nie však byt patriaci manželom [REDAKOVANÉ]. Investovaním do rekonštrukcie uvedeného bytu ešte pred nadobudnutím vlastníctva k nemu musel byť sťažovateľ uzrozumený s tým, že rekonštruje byt v cudzom vlastníctve. Hodnotu vložených investícií, resp. vecí, ktoré sa stali súčasťou uvedeného bytu, si preto mohol uplatniť len voči skutočným vlastníkom bytu z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, čo aj urobil výzvou zo 14. novembra 2018, avšak bez úspechu. Manželia [REDAKOVANÉ] ešte v roku 2008 vrátili sťažovateľovi časť zaplatenej kúpnej ceny a uvedený byt následne predali inej fyzickej osobe. Vykonaním rozsiahleho dokazovania výsluchom strán sporu, výsluchom svedkov, oboznámením množstva listinných dôkazov vrátane záverov trestných konaní iniciovaných sťažovateľom Okresný súd Žiar nad Hronom nemal preukázané porušenie právnej povinnosti žalovanou ani vznik škody. Pokiaľ sťažovateľ v priebehu konania produkoval ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania ako pripojenie súdnych spisov a výsluchy ďalších svedkov, ktorí mali prístup do uvedeného bytu alebo boli v kontakte so žalovanou, tieto Okresný súd Žiar nad Hronom s poukazom na sudcovskú koncentráciu konania a zásadu hospodárnosti konania nevykonal, keďže sťažovateľ nekonkretizoval skutkové tvrdenia rozhodujúce pre posúdenie uplatneného nároku, ktoré nimi mali byť preukázané (body 5 až 22 uvedeného rozsudku).

6. Proti tomuto rozsudku sťažovateľ podal odvolanie namietajúc, že Okresný súd Žiar nad Hronom dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (týkajúcim

sa vinkulácie poistného plnenia a vlastníctva viacerých bytov sťažovateľom), vec nesprávne právne posúdil a svojím procesným postupom porušil právo sťažovateľa na spravodlivý proces.

7. Krajský súd rozsudkom č. k. 15Co/69/2022-783 z 15. februára 2023 rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom potvrdil ako vecne správny, pričom sa v celom rozsahu stotožnil s nosnými dôvodmi predmetného rozhodnutia o neunesení dôkazného bremena sťažovateľa, čo sa týka naplnenia základných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu. S poukazom na to, že v civilnom sporovom konaní súd neplní vyhľadávaciu funkciu, uviedol, že z výpovede sťažovateľa vyplýva, že si nepamätá udalosti pred dopravnou nehodou, teda ani všetky okolnosti týkajúce sa kúpy a rekonštrukcie uvedeného bytu, takže svojím spôsobom „rekonštruuje“ svoj život pred touto nehodou vrátane svojich majetkových pomerov, o ktorých sa dozvedá z dokladov, o ktorých pôvode a vzniku nemôže mať objektívnu vedomosť. Vo svojich tvrdeniach pritom opomína negatívne okolnosti spočívajúce v existencii úverového dlhu, ktorý nesplácal. Predstava o majetkových pomeroch sťažovateľa zjavne vychádza len z aktív bez ohľadu na pasíva, ktoré boli a naďalej sú súčasťou reality. Ani nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie týkajúce sa vinkulácie poistného plnenia a vlastníctva viacerých bytov sťažovateľom nemia nič na tom, že neexistuje žiadny priamy ani nepriamy dôkaz, že žalovaná odniesla sťažovateľom označené hnutelné veci z uvedeného bytu, najmä ak sa (ich zabudovaním) stali jeho súčasťou. Žalovaná v čase, keď sťažovateľ kúpil uvedený byt od manželov [REDAKOVANÉ] nedisponovala žiadnym splnomocnením, aby v jeho mene realizovala vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, a keď sa stala jeho opatrovníčkou, nepoznala rozsah rekonštrukcie uvedeného bytu. Manželia [REDAKOVANÉ] ako vlastníci uvedeného bytu mali popri právach aj povinnosť starať sa o svoje vlastníctvo, preto nemožno namietat, že im žalovaná ako opatrovníčka sťažovateľa na základe ich predchádzajúcej výzvy odovzdala kľúče od uvedeného bytu. Kým sa tak stalo, mali okrem žalovanej prístup do uvedeného bytu aj iné fyzické osoby. Nedôslednosť sťažovateľa pri uplatňovaní jeho majetkových nárokov proti manželom [REDAKOVANÉ] nemožno pričítať na ťarchu žalovanej. Tvrdenie sťažovateľa o protiprávnom konaní žalovanej je založené iba na jeho domnienke, ktorú nebol spôsobilý potvrdiť spis Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 6C/37/2018 skutkovo a právne nesúvisiaci s prerokúvanou vecou, opätovná výpoveď svedkyne [REDAKOVANÉ] (matky strán sporu) na nesúvisiace a zavádzajúce otázky sťažovateľa ani výpovede ďalších ním navrhovaných svedkov. Pri hodnotení dôkazov súd prvej inštancie vychádzal zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a zároveň jasne vysvetlil, prečo nevykonal ďalšie sťažovateľom navrhnuté dôkazy (body 36 až 63 uvedeného rozsudku).

8. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) tvrdiac, že je nedostatočne odôvodnený a arbitrárny, vydaný v rozpore s procesnými ustanoveniami týkajúcimi sa vykonávania dokazovania, keď nevykonanie ďalších sťažovateľom navrhnutých dôkazov malo byť dôvodom nesprávneho právneho posúdenia veci, čo sa týka kumulatívneho nenaplnenia všetkých predpokladov zodpovednosti za škodu.

9. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie odmietol ako neprípustné [§ 447 písm. c) CSP]. S poukazom na právnu úpravu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku k dovolacej argumentácii sťažovateľa týkajúcej sa nevykonania ním navrhnutých dôkazov uviedol, že i keď právna úprava ukladá sporovým stranám povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, súd nie je viazaný návrhmi na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky

navrhované dôkazy. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Posúdenie toho, či sa vyhovie návrhu na vykonanie dokazovania a ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, bolo vecou súdu, a nie účastníkov konania. To znamená, že pokiaľ súd prvej inštancie nevykonal sťažovateľom navrhnuté dokazovanie a tento postup náležite zdôvodnil, čo vyplýva nielen z odôvodnenia jeho rozhodnutia, ale aj rozhodnutia krajského súdu, nekonal spôsobom relevantným z hľadiska § 420 písm. f) CSP, t. j. spôsobom zakladajúcim procesnú vadu zmätočnosti z hľadiska vydania nedostatočne odôvodneného súdneho rozhodnutia. Krajský súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správy, pričom jeho postup vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie nemožno považovať za neodôvodnený, arbitrárny či rozporuplný. Nedostatočne zistený skutkový stav veci, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2018, 3Cdo/94/2018, 6Cdo/69/2020, 9Cdo/209/2020), čo vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu (II. ÚS 465/2017). Pokiaľ sťažovateľ namietal, ako súdy nižšej inštancie vyhodnotili vykonané dokazovanie, táto otázka je vecou procesu hodnotenia dôkazov súdom ovládaného zásadou voľného hodnotenia dôkazov, ktorej porušenie najvyšší súd nezistil a je toho názoru, že prijaté skutkové závery krajského súdu nevykazujú žiadne známky svojvoľnosti, nelogických úsudkov či zrejmeho omylu (body 4 až 19 napadnutého uznesenia).

II.

Argumentácia sťažovateľa

10. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] podrobne opisuje priebeh napadnutého konania, v ktorom sa od žalovanej domáhal zaplata 26 613,92 eur s príslušenstvom, pričom vyslovuje nespokojnosť so závermi všeobecných súdov o neunesení dôkazného bremena, čo sa týka naplnenia základných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu. Trvá na tom, že vykonané dokazovanie bolo súdom prvej inštancie, resp. krajským súdom hodnotené v rozpore so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcou z čl. 15 CSP a § 191 CSP, čo sa prejavilo aj v odôvodnení nimi vydaných rozhodnutí. V tomto kontexte nesúhlasí s napadnutým uznesením najvyššieho súdu a dôvody, pre ktoré jeho dovolanie odmietol, považuje za nesprávne, porušujúce jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/52/2023 z 9. apríla 2025, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu č. k. 15Co/69/2022-783 z 15. februára 2023 ako neprípustné (body 7 až 9). S uvedeným záverom najvyššieho súdu sťažovateľ nesúhlasí a považuje ho za nesprávny vo vzťahu k vyhodnoteniu vykonaného dokazovania súdmi nižšej inštancie, ktoré malo byť dôvodom nesprávneho právneho posúdenia veci, čo sa týka kumulatívneho nenaplnenia všetkých predpokladov zodpovednosti za škodu (bod 10).

12. Východiská ústavného súdu pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach sú sťažovateľovi známe (bod 3), preto ich nepovažoval za potrebné opakovať.

13. Len na doplnenie ústavný súd uvádza, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázku posúdenia prípustnosti dovolania vníma primárne ako otázku interpretácie (obyčajného) zákona, pričom v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa, samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

14. Zákonným limitom na posudzovanie obsahu podaného dovolania je § 440 CSP, podľa ktorého dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi. Tento postup súvisí s dôsledným zachovávaním dispozičného princípu a princípu právnej istoty, ako aj procesnej zodpovednosti strán za ochranu ich práv. Odstraňovanie nedostatkov rozhodnutia a konania jemu predchádzajúceho prostredníctvom opravných prostriedkov je v dispozícii strán konania (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. 2. vydanie. Praha : C. H. Beck. 2022. s. 1616 – 1620.).

15. Viazanosť dovolacími dôvodmi znamená, že dovolací súd môže skúmať dovolacie dôvody len v rozsahu, v akom boli vymedzené, je teda viazaný tým, čo dovolateľ považuje za nesprávne (II. ÚS 277/2021). Ústavný súd pri preskúmaní rozhodnutí dovolacieho súdu z pohľadu posudzovania obsahu dovolania vyslovil, že úlohou najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho je pokúsiť sa autenticky porozumieť dovolateľovi – jeho textu ako celku (I. ÚS 336/2019, I. ÚS 115/2020, IV. ÚS 15/2021, IV. ÚS 253/2024), ale na druhej strane nemožno dotvárať vec na úkor procesnej protistrany (III. ÚS 278/2022). Ide o dialóg, ale nie o právnu pomoc (III. ÚS 580/2021, III. ÚS 198/2022). Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu dovolacej otázky. Proti nadmernému formalizmu pri posudzovaní procesných úkonov účastníkov civilného konania sa ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti vymedzuje (II. ÚS 135/04, III. ÚS 564/2021). V tejto myšlienkovvej línii konštatuje, že procesný predpis (Civilný sporový poriadok) nevyžaduje, aby dovolací dôvod bol označený aj konkrétnym číslom paragrafu (§ 420, resp. § 421). Naopak, z § 431 ods. 2 a § 432 ods. 2 CSP vyplýva spôsob, akým je potrebné konkrétny dovolací dôvod vymedziť.

16. Otázkou základného rozloženia dôkazného bremena v civilnom sporovom konaní a procesným následkom stavu *non liquet* sa ústavný súd zaoberal už v náleze sp. zn. I. ÚS 24/2019 z 9. júna 2020, ktorým judikoval (ZNaU 20/2020), že „I. Civilné sporové konanie je ovládané prejednávou

zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňou nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Z prejednávanej zásady potom následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. II. Strana domáhajúca sa týchto právnych následkov poniesie aj nepriaznivé dôsledky stavu non liquet (neobjasneného určitého skutkového stavu, resp. určitej relevantnej skutočnosti), teda procesných následkov toho, ako keby bolo zistené, že k naplneniu skutkových predpokladov hypotézy právnej normy, ktorej účinkov sa domáhala, nedošlo.“.

17. Vychádzajúc z uvedeného, osobitne z dôvodov ústavnej sťažnosti, ktorými je ústavný súd (spolu s jej rozsahom) viazaný podľa § 45 zákona o ústavnom súde, ústavný súd zameral svoju pozornosť na to, či najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa podľa § 420 písm. f) CSP ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody, pre ktoré ho odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP, a teda či účinky jeho dovolacej právomoci boli zlučiteľné s právom sťažovateľa ako strany sporu na prístup k súdu a súčasne či zo strany najvyššieho súdu došlo k splneniu požiadaviek kladených na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

18. Po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia v kontexte obsahu dovolania podaného sťažovateľom ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd pri svojom rozhodovaní správne vychádzal z toho, že rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom a rozsudok krajského súdu nemožno posudzovať izolovane, ale spoločne, teda že tvoria jeden celok. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd primeraným spôsobom aplikoval na vec vzťahujúce sa procesné normy týkajúce sa dovolania a náležite odôvodnil napadnuté uznesenie, pričom jasne uviedol, že právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie. Uvedený záver najvyššieho súdu vychádza z relevantnej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 52/03), na ktorú odkázal v odôvodnení napadnutého uznesenia. Najvyšší súd zároveň jasne uviedol, že pokiaľ súd prvej inštancie nevykonal sťažovateľom navrhnuté dokazovanie a tento postup náležite zdôvodnil, čo vyplýva nielen z odôvodnenia jeho rozhodnutia, ale aj rozhodnutia krajského súdu, nekonal spôsobom relevantným z hľadiska § 420 písm. f) CSP, t. j. spôsobom zakladajúcim procesnú vadu zmätočnosti z hľadiska vydania nedostatočne odôvodneného súdneho rozhodnutia. Uvedenému záveru najvyššieho súdu z ústavnoprávneho hľadiska nemožno nič vytknúť.

19. Základné právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania (strany sporu) zásadne nemôže bez ďalšieho implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania (strana sporu) uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (m. m. IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010).

20. Sťažovateľom vznesené námietky o nesprávnom vyhodnotení vykonaného dokazovania, resp. porušení zásady voľného hodnotenia dôkazov súdmi nižšej inštancie (ktorými sa snaží dosiahnuť také právne posúdenie veci, že boli kumulatívne naplnené všetky predpoklady zodpovednosti za škodu) nie sú spôsobilé vyvrátiť záver najvyššieho súdu, že sťažovateľovi sa nepodarilo preukázať nesprávny procesný postup krajského súdu, ktorý mu mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere (intenzite), že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tomto kontexte ústavný súd nepovažuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zjavne neodôvodnené, pričom zároveň neexistuje žiadna skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup, resp. svojvoľné závery tohto súdu nemajúce oporu v Civilnom sporovom poriadku (§ 438 a nasl.).

21. Sťažovateľ v dovolaní nenaformuloval žiadnu právnu otázku, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, resp. je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

22. Keďže ústavný súd v prejednávanej veci nevhliadol žiadny protiústavný exces ani zásah do práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania, resp. práva na spravodlivé súdne konanie najvyšším súdom, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu